

Valorile adventiste ale vremii sfârșitului

Duminică, 18 noiembrie 2007

Gili Cârstea

“Care sunt lucrurile importante pentru care ar trebui să ‘transpirăm,’ dacă cele enumerate de fratele Adams sunt ‘mărunte’?”

Este întrebarea unui cititor, în urma publicării articolului “Izmă, mărar, chimen – varianta modernă” de luni, 12 noiembrie 2007.

Înainte să revin aici la lucrurile importante pentru care merită să transpirăm, doresc să clarific implicațiile articolului din Adventist Review.

Autorul propune un stil de viață minimalist din considerente cu totul străine de înțelegerea profetică a bisericii pe care o reprezintă. Scriptura spune că unirea dintre biserică și stat va împinge omenirea spre un final catastrofal. Împărații pământului vor fi amăgiți de vinul Babilonului să se coalizeze împotriva lui Dumnezeu, iar Acesta le va satisface dorința, retrăgându-Se complet de pe pământ. Rămasă sub controlul deplin al stăpânitorului acestei lumi, omenirea se va scufunda în haos, fără nicio posibilitate de salvare, iar planeta va fi transformată în ruine. Nu există în Apocalipsa lui Ioan nici măcar o sugestie slabă că omenirea va construi o societate echitabilă și stabilă sub domnia fărădelegii. Va fi un final dramatic, cu nimicirea definitivă a acestei civilizații, ca rod al dorinței ei de a se descurca fără legea lui Dumnezeu.

Același scenariu este descris de Daniel, în interpretarea chipului din visul lui Nebucadnețar. Strălucirea împărățiilor pământului se va degrada până la spulberare, fără nicio posibilitate de împotrăvire.

Dar Nebucadnețar a spus că așa ceva este inacceptabil, și a construit chipul cu totul de aur. El refuza ideea că împărăția acestei lumi va lua sfârșit, și astfel a convocat elita mondială spre a valida planul pentru salvarea omenirii. Dar conferința la nivel înalt s-a terminat cu totul diferit de felul în care fusese programată.

Elita mondială de astăzi se pregătește pentru reluarea aceluși plan. În cercurile interesate el chiar așa se numește, “Planul.” Ei proiectează un mileniu de aur pe pământ, și vor să evite cu orice preț finalul catastrofal descris de Ioan și Daniel. O nouă ordine mondială înseamnă politică, administrație și religie globală, și este descrisă sumar în Apocalips 17, pentru cine are ochi și urechi să înțeleagă. “Toți au același gând, și dau fiarei puterea și

stăpânirea lor,” iar fiara este condusă de “o femeie” (Apoc 17:3; 13-15). Scopul acestei alianțe este clar: “Ei se vor război cu Mielul.” Fiara condusă de “femeie” primește autoritatea tuturor împăraților pământului, iar în spatele acestei alianțe se află puterea Balaurului, Șarpele cel vechi.

Planul este însă aplicat cu mare viclenie. Ei spun că la probleme globale este nevoie de soluții globale, și că guvernele naționale s-au dovedit incapabile să acționeze prompt în fața amenințărilor globale. Ei lasă să se înțeleagă că amenințările globale majore sunt fundamentalismul religios și încălzirea globală produsă de civilizația industrială. Curând o să apară și a treia amenințare, invazia extraterestră. Omenirea este astfel pregătită să se întoarcă într-un fel de feudalism high-tech, un fel de ev mediu luminat, în care biserica stabilește regulile societății.

De aceea spun că este uimitor să vedem cum oameni de frunte din poporul nostru se lasă amăgiți de asemenea proiecte, și se mai și laudă cu zelul lor în practicarea acestei religii ecologiste. Declarația că trebuie să ne implicăm în a face din acest pământ “un loc mai bun de locuit,” venind din gura unui oficial adventist, este cea mai mare ciudățenie din peisajul adventist contemporan.

Pentru acest popor, onorat cu o viziune corectă despre viitor, altele sunt lucrurile importante, așa zice monumentale, pentru care trebuie să transpirăm.

Primul dintre ele, așa cum ni s-a spus, este “o redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor.” Este “cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră.” Despre așa ceva redactorii de la Adventist Review nu vorbesc, și nu sunt dispuși să transpire pentru ea.

Un alt lucru important, care ne împiedică să ajungem la redeșteptarea adevăratei evlavii, este gestul pe care îl solicită Martorul Credincios din partea îngerului bisericii Laodicea – pocăință pentru batjocorirea Duhului Sfânt și răstignirea lui Hristos “în mesagerii Săi,” la sesiunea CG din 1888. Nu veți citi așa ceva în Adventist Review.

Acest popor a fost chemat de Dumnezeu la existență cu o misiune precisă, aceea de a duce lumii solia îngerului al treilea. Acel înger trebuie să strige în urechile înfundate ale lumii că există un război împotriva lui Dumnezeu, condus de stăpânitorul acestei lumi, care se dă drept Dumnezeu, și că se va cere supunere absolută din partea fiecărui cetățean al planetei, sub amenințarea cu moartea. “Fiara” va stabili un semn al înrolării în acest război, iar nesupunerea va fi socotită ca înaltă trădare. Noi am fost chemați să avertizăm împotriva acestui sistem religios fals, și nu să amețim pe oameni cu speranțele deșarte că vom putea repara planeta dacă reducem consumurile și reciclăm gunoaiile.

Adventist Review nu vorbește nimic despre hristosul ecumenic în numele căruia se adună bisericile lumii, nici despre destrăbălarea doamnei din cărca fiarei, îmbătată de sângele urmașilor lui Hristos, și nici despre aventurile nelegiuite ale unor entități administrative adventiste angajate în lupta pentru unirea bisericilor.

Un alt lucru pentru care chiar merită să transpirăm este o clarificare finală, în interiorul bisericii, asupra implicării lui Dumnezeu în dezastrele naturale și a folosirii forței în împărăția lui Dumnezeu. Se apropie repede timpul când ziarele vor exploda cu anunțuri și declarații clericale că fenomenele naturale catastrofale care lovesc pământul sunt declanșate de Dumnezeu, mânios că o minoritate refuză respectarea decretelor religioase emise de autorități. Dacă acum credem că Dumnezeu produce asemenea calamități, atunci ne va fi imposibil să le spunem că totul este o conspirație criminală ce dorește alungarea completă a lui Dumnezeu din treburile planetei. Așa ceva nu veți citi în Adventist Review, iar oficialii noștri nu par dispuși să transpire pentru rezolvarea acestei grave deficiențe, cu implicații majore în conflictul care stă să izbucnească.

Înainte de încheierea timpului de har, înainte de revenirea lui Hristos, are loc un alt eveniment major, care le declanșează pe toate celelalte: Ziua Ispășirii pentru cei vii. Despre acest eveniment presa adventistă nu numai că nu dorește să transpire, dar chiar îl exclude complet de pe lista evenimentelor care stau înaintea bisericii. Raționamentul este simplu: Dacă soluția la problema păcatului este îndreptățirea, deoarece “noi nu suntem ca Hristos,” să putem trăi în sfințenie, înseamnă că singura schimbare autentică se va produce la revenirea lui Hristos, când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire.

Acestea și multe altele sunt valorile adventiste ale vremii sfârșitului pentru care ar trebui să transpirăm, pentru care am fost chemați la existență, și pentru care ne-am bucurat mai bine de un secol de grija, iubirea și protecția divină, în ciuda eșecului lamentabil de a ține pasul cu lumina trimisă din cer.

Dar când, în loc să transpirăm pentru obiectivele majore ale mării controversate noi devenim habotnici în plățirea zecimii din izmă, mărar și chimen spre a face din planetă un loc mai bun de locuit, să nu ne mirăm că Domnul ne va numi, ca și pe părinții noștri spirituali, “farisei fățarnici.”